

Γνώμη

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΔΑΒΒΕΤΑΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΣΤΡΑΤ ΚΟΛΕΖ
ΚΑΙ ΚΡΕΑΠΟ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣ.
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ, ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΣ

DEMOSTHENESDAVETAS@GMAIL.COM

Λέξεις και Πολιτική

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ ως τους σύγχρονους φιλοσόφους γνωρίζουμε ότι ο κόσμος και τα πράγματα υπάρχουν από τη στιγμή που τους δίνουμε όνομα. Το να ονοματίζεις σημαίνει ότι δημιουργείς. Μέσω των ονομάτων ο λόγος βάζει τις δομές της γλώσσας, τόσο απαραίτητη για τη ζωή και την ανθρώπινη επικοινωνία. Ειδικά στην πολιτική οι λέξεις είναι θεμελιώδεις γιατί βάζουν τις βάσεις της ισχυροποιημένης λειτουργίας της σχέσης Πολίτη και Πατρίδας. Η σωστή χρήση τους, λοιπόν, είναι ουσιαστική για τη Δημοκρατία. Άλλως μπορούν να παραπλανήσουν τους πολίτες και να τους απορροσανατολίσουν. Στη Γαλλία, για παράδειγμα, η Λεπέν χρειάστηκε να αναιρέσει τα αντισημιτικά και ρατσιστικά σχόλια του πατέρα της από το πολιτικό της λεξιλόγιο ή να μιλήσει για «ελευθερία», «ανεξαρτησία» ή «κυριαρχία» της Γαλλίας, να τονίσει την ανάγκη να προτείνει «έξodos» από την τυραννία των Βρυξελλών, για να ανεβάσει τα εκλογικά

της ποσοστά. Κάτι ανάλογο γίνεται στη χώρα μας και με την αντιπολίτευση. Η μάχη των λέξεων πρωτοπορεί στην πολιτική αντιπαράθεση. Η Χρυσή Αυγή στηρίζεται σε όρους «μετανάστες» (ως υπευθύνους όλων των κακών), «εθνικισμός», «έξοδος από το ευρώ» και «τη διεφθαρμένη γραφειοκρατία των Βρυξελλών», «αντιμημονιακή πολιτική», «εθνική κυριαρχία» κ.λπ. Ο ΣΥΡΙΖΑ και η εν γένει ευρύτερη Αριστερά στηρίζονται στη σκληρή κριτική απέναντι στο «νεοφιλελευθερισμό» των Βρυξελλών, στη «γερμανική κυριαρχία», στο «μερκελισμό», στην «ανεργία», στις «αυτοκτονίες», στις «ταξικές διαφορές», στη «φτωχοποίηση του λαού», στο «ξεπούλημα της χώρας».

ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΣΕΙΣ της αντιπολίτευσης συναντιούνται σε λέξεις όπως «έθνος», «πλούσιος», «φτωχοποίηση», «κυριαρχία», «ελευθερία», «υποταγή» κ.λπ. Συναντιούνται στο μύθο του κράτους-

προστάτη και για λόγους προεκλογικού λαϊκισμού δεν βλέπουν ότι από τότε που ξεκίνησαν οι διακρατικές διεθνείς σχέσεις και οργανισμοί, ποτέ ένα έθνος-κράτος δεν έπαιρνε αποφάσεις ολομόναχο, δίκιως διάλογο με τους άλλους εταίρους. Ποτέ, συνεπώς, δεν ήταν «κυρίαρχο» με την καθαρή εννοιολογική σημασία του όρου. Αντιθέτα, όταν είσαι στις συναλλαγές, όλο και παίρνεις αποφάσεις «μαζί» με τους άλλους εταίρους. Αυτό είναι πια κανόνας της σύγχρονης ζωής.

Η ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ιδέα ενός «έθνους» μόνου «εναντίον όλων» είναι άχρητος μύθος σήμερα και θυμίζει κυρίως γαλατικό αστείο παρά πολιτική συνείδησην και γνώση της πραγματικότητας. Μια τέτοια χρήση λέξεων και όρων βλάπτει τους νέους και τους πολίτες. Μαυρίζει την ψυχή και το μυαλό τους. Είναι καιρός να καταλάβει πι αντιπολίτευση, αν θέλει να συμβάλει στη σωτηρία της χώρας και στην καλύτερη διαπαιδαγώγηση των νέων, ότι πρέπει να χρησιμοποιεί τις λέξεις με την ακριβή έννοια και πάντα σε ισορροπία με την πολιτική πραγματικότητα.